

- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jakiego dopuściła się Komisja.
 - Komisja nie uwzględniła faktu, że rozróżnienie pomiędzy „zwykłymi” a „dodatkowymi” usługami świadczonymi przez udziałowców w kontekście spornych projektów mogło być dokonane z uwzględnieniem charakteru takich usług, brzmienia i ducha postanowień obowiązującego wówczas statutu skarżącej, a także postanowień uchwały walnego zgromadzenia udziałowców skarżącej z dnia 20 grudnia 2010 r.
2. Zarzut drugi dotyczący drugiego oczywistego błędu w ocenie, jakiego dopuściła się Komisja.
 - Analiza Komisji, zgodnie z którą status administratora jako taki uniemożliwia mu świadczenie innych usług na rzecz skarżącej na podstawie umowy o pracę wykazującej istnienie rzeczywistego stosunku podporządkowania, jest sprzeczna z utrwalonym orzecznictwem sądów Unii Europejskiej. W każdym wypadku skarżąca dostarczyła Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego oraz Komisji dostatecznych dowodów wykazujących, że kontrola sprawowana przez kierownika projektu nad administratorem była rzeczywista i spełniała kryteria ustanowione przez orzecznictwo w odniesieniu do istnienia rzeczywistego stosunku podporządkowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2015 r. – RFA International/Komisja Europejska

(Sprawa T-113/15)

(2015/C 155/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RFA International, LP (Calgary, Kanada) (przedstawiciele: adwokaci B. Evtimov i M. Krestiyanova)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji wykonawczych Komisji C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811 final, C(2014) 9812 final i C(2014) 9816 final z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie wniosków o zwrot cła antidumpingowego uiszczonego od przywozu żelazokrzemu pochodzącego z Rosji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Komisja popełniła błąd co do prawa poprzez naruszenie lub błędną interpretację art. 2 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego⁽¹⁾ lub oczywisty błąd w ocenie uznając, że do celów stosowania art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w tym do celów kontroli sądowej, jeden podmiot gospodarczy nie liczy się. Skarżąca kwestionuje również wpływający z tego wniosek, zgodnie z którym gwarantowane jest całkowite odliczenie od konstruowanej ceny eksportowej całości deklarowanych kosztów sprzedaży i zysku, w tym kosztów związanych z wywozem i rozsądnym zyskiem niezależnego importera.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 11 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽²⁾ i oczywistego błędu w ocenie polegającego na odliczeniu przez Komisję cel antydumpingowych od konstruowanej ceny eksportowej. Zdaniem skarżącej, nawet gdyby przyjąć metodologię Komisji, należałoby uznać, że Komisja powinna była stwierdzić, że przesłanki art. 11 ust. 10 były spełnione przynajmniej w odniesieniu do części wnioskowanych kwot. Zarzut drugi obejmuje również twierdzenie naruszenia art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego z tego względu, że metodologia Komisji stosowana do ustalenia, czy ceny odsprzedaży odzwierciedlają prawidłowo cła, była różna od metodologii stosowanej w ostatnim dochodzeniu prowadzącym do nałożenia cel.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 11 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽³⁾ i art. 18.3.1 porozumienia antydumpingowego WTO, którego Komisja miała dopuścić się, kiedy zastosowała, do celów ustalenia konstruowanej wartości normalnej, nową metodologię i nie mogła jej uzasadnić jakąkolwiek istotną zmianą okoliczności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009).

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2015 r. – El Corte Inglés/OHIM – Grup Supeco Maxor (Supeco)

(Sprawa T-126/15)

(2015/C 155/40)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.L. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Grup Supeco Maxor, SL (Madryt, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Grup Supeco Maxor, SL

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „Supeco” – zgłoszenie nr 10 884 741

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 grudnia 2014 r. w sprawie R 1112/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 grudnia 2014 r. w sprawie R 1112/2014-5 w zakresie, w jakim w decyzji tej uwzględniono częściowo odwołanie skarżącej i uchylono decyzję Wydziału sprzeciwów o częściowym uwzględnieniu sprzeciwu B 2 054 040 i częściowemu odmówieniu rejestracji (graficznego) wspólnotowego znaku towarowego nr 10 884 741 „Supeco”; oraz